

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci v právní věci žalobkyně: **Scootland s.r.o.**, IČ 27759750, se sídlem Sladovnická 510, Brno, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. července 2014, č. j. KUZL-34194/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. července 2016, č. j. 31 A 61/2014 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na soudním poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč. Uvedená částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 1. listopadu 2013 v 11:05 hod zjistil strážník městské policie Luhačovice, že vozidlo Opel, RZ 8B4 3193, jehož provozovatelkou byla v předmětné době žalobkyně, je zaparkováno na ulici Holubyho v Luhačovicích naproti penzionu Loreta tak, že nebyl ponechán alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy (provoz je zde obousměrný a vozovka je široká 5,7 m) a zároveň vozidlo stálo ve vzdálenosti méně

než 5 m od hranice křižovatky. Jako údajného řidiče vozidla v době spáchání přestupku označila žalobkyně na výzvu Městského úřadu Luhačovice (dále též „městský úřad“) pana K. H. B. Tuto osobu městský úřad obeslal výzvou k podání vysvětlení. Výzvu se panu B. nepodařilo doručit, přičemž z poznámky na mezinárodní doručence vyplývá, že se jmenovaný z uvedené adresy odstěhoval. Městský úřad proto věc odložil a zahájil se žalobkyní jakožto provozovatelkou vozidla řízení, v němž rozhodl dne 14. května 2014 pod sp. zn. 19284/2013/262/457 tak, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s § 10 nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za to městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 2.500 Kč.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí městského úřadu odvolala. Žalovaný Krajský úřad Zlínského kraje upřesnil v některých detailech výrok rozhodnutí městského úřadu, odvolání žalobkyně však jako nedůvodné zamítl rozhodnutím označeným v návětí. Odvolací rozhodnutí napadla žalobkyně správní žalobou, Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) ji však zamítl rozsudkem označeným v návětí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní v zásadě zopakovala své žalobní námitky a namítala, že jejich hodnocení krajským soudem bylo chybné. První námitka se týkala toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí neoznačil ustanovení právního předpisu, které měla stěžovatelka svým jednáním porušit. Krajský soud podle stěžovatelky pominul judikaturu Nejvyššího správního soudu, která takovou vadu označuje za důvod ke zrušení správního rozhodnutí, konkrétně rozsudky č. j. 9 As 290/2014 - 53 a č. j. 2 As 85/2016 - 33. Druhá námitka směřovala k tomu, správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, neboť strážník městské policie vzdálenost vozidla provozovaného stěžovatelkou od hranice křižovatky nezměřil, ale pouze odhadl. Krajský soud dovodil, že porušení dopravních předpisů je dostatečně zřejmé z fotografií pořízených strážníkem na místě, avšak podle stěžovatelky fotografie pouze ukazují, že se v místě zaparkování vozidla zakřivuje vozovka, nikoliv že by zde byla křižovatka. Navíc závěr krajského soudu, že vozidlo bylo zaparkováno „v samé hranici křižovatky“ (tj. v křižovatce) je odlišný od závěru správních orgánů, že vozidlo bylo zaparkováno méně než 5 m od hranice křižovatky. Konečně ve třetí námitce stěžovatelka opakuje žalobní bod, podle nějž ji měly správní orgány oslovit jako provozovatele vozidla znovu poté, co se jim nepodařilo doručit výzvu k podání vysvětlení osobě, kterou označila jako přestupce. Stěžovatelka se mohla pokusit zjistit novou adresu uvedené osoby nebo mohla správnímu orgánu dodat v rámci podání vysvětlení důkazy proti této osobě postačující pro zahájení řízení. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přijal obecný závěr, že součástí „nezbytných úkonů ke zjištění pachatele přestupku“ je vždy předvolání provozovatele k podání vysvětlení, neboť toto samo o sobě může vést ke shromáždění dostatečného množství podkladů k tomu, aby bylo proti tvrzenému řidiči zahájeno správní řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v zásadě odkázal na svá dosavadní vyjádření a argumentaci napadeného rozsudku. Připomněl, že kromě parkování kousek od

hranice křižovatky prokazují pořízené fotografie beze všech pochybností též to, že řidič vozidla neponechal volné jízdní pruhy v šíři 3 m. Ohledně pokusu potrestat za přestupek řidiče vozidla označeného stěžovatelkou odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 33/2016 - 53 citovaný krajským soudem. Připomněl také, že se nejedná o první případ, kdy společnost FLEET Control, s. r. o., zastupující stěžovatelku ve správním řízení, zneužila veřejně dostupné osobní údaje cizinců či zemřelých osob, aby je označila za pachatele přestupků spáchaných s vozidly jejích klientů.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] K první námitce Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedení právních ustanovení, podle nichž správní orgán ve věci rozhodoval, je nepochybně jednou z náležitostí výrokové části správního rozhodnutí podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57, č. 3268/2015 Sb. NSS). V oblasti správního trestání má uvedení právního ustanovení mimo jiné i ten význam, že pomáhá konkretizovat skutek, za který správní orgán trest ukládá. V daném případě nicméně žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí skutek podrobně popsal, a to takovým způsobem, že nemůže být zaměnitelný s jiným stěžovatelčiným jednáním. Také ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány stěžovatelku potrestaly, jsou zde náležitě citována. Na prvním místě jde o § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve kterém je vymezena skutková podstata správního deliktu spočívající v tom, že *„provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Citovanou skutkovou podstatu žalovaný přejal do odůvodnění, včetně odkazu na § 10 zákona o silničním provozu. Je pravda, že v § 10 zákona o silničním provozu je vymezena celá řada povinností provozovatele vozidla (přičemž povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, je konkrétně stanovena v odstavci třetím). Nicméně Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na podrobné vymezení skutku i s ohledem na znění skutkové podstaty doslovně citované ve výroku rozhodnutí žalovaného, nemohla mít stěžovatelka žádnou pochybnost o právní kvalifikaci skutku, který je jí kladen za vinu, ani nemohlo v otázce porušení právních předpisů dojít k záměně s dalšími povinnostmi provozovatele vozidla vymezenými v § 10 zákona o silničním provozu.

[7] Ve výroku napadeného rozhodnutí jsou dále citována i ta ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl dopustit řidič vozidla při jeho zaparkování a spáchat tím přestupek, o němž bylo řízení zastaveno [konkrétně § 25 odst. 3 a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Nejvyšší správní soud tak má za to, že právní ustanovení byla ve výroku rozhodnutí žalovaného citována v dostatečné míře pro potřeby vymezení skutku i pro naplnění stěžovatelčina práva na obhajobu, tudíž zde nelze shledat žádnou vadu či porušení zákona, a to ani tu, již jako určitý deficit napadeného rozhodnutí označil krajský soud z důvodu, že výslovně neodkazuje na odstavec třetí v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu. Ostatně i krajský soud nakonec uzavřel své hodnocení tak, že by bylo

naprosto formalistické zrušit napadené správní rozhodnutí jen proto, aby do jejich výroku byl doplněn odkaz na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[8] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelkou odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu na danou věc nedopadají a stěžovatelka je v kasační stížnosti výrazně dezinterpretovala. Jak rozsudek ze dne 25. června 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, tak i rozsudek ze dne 24. srpna 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33, se týkají výhradně jen slovního popisu skutku ve výroku rozhodnutí a jeho určitosti (k tomu srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Otázkou uvedení zákonných ustanovení ve výrokové části správního rozhodnutí se v nich Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud dále zvažoval, zda pro daný případ může mít význam budoucí rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 72/2016, a zda by tedy měl přerušit řízení a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu. Dospěl však k názoru, že nikoliv. Rozšířený senát se bude vyjadřovat k otázce, zda je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt. V nyní posuzované věci by však napadené rozhodnutí žalovaného obstálo, i kdyby odpověď na uvedenou otázku byla kladná.

[9] Ani druhá stěžovatelčina námitka není důvodná. Krajský soud jednoznačně dospěl k následujícímu skutkovému závěru: *„Z přiložené fotodokumentace je jasně patrné zakřivení vozovky vedle zaparkovaného vozidla, stejně jako zakřivení protilehlého okraje vozovky. Zároveň je z fotodokumentace patrné, že se jedná o křižovatku ve tvaru T.“* Nejvyšší správní soud považuje tyto závěry za přesvědčivé. Z fotografií založených ve správním spise je skutečně patrné nejen zakřivení vozovky v místě stání stěžovatelčina vozidla, ale též zakřivení protější strany vozovky, což svědčí o existenci křižovatky ve tvaru T v daném místě. Ta dále vyplývá též z výpovědi svědka – strážníka městské policie, který přestupek zjistil. S ohledem na jím udanou vzdálenost vozidla od hranice křižovatky (1 až 2 metry), kterou potvrzují i pořízené fotografie, by přesné změření vzdálenosti měřidlem představovalo zcela nadbytečný úkon, jelikož o tom, že jde o vzdálenost kratší než 5 metrů, nemohly za daných skutkových okolností vzniknout žádné pochybnosti. Ani stěžovatelčiny spekulace stran rozdílu mezi stáním vozidla ve vzdálenosti do 5 m od hranice křižovatky a stáním na samé hranici křižovatky Nejvyšší správní soud nepovažuje za nikterak smysluplné. Shromážděné důkazy, tj. svědecká výpověď strážníka, který přestupek zjistil, v kombinaci s pořízenými fotografiemi bez pochybností prokazují, že osoba, která v předmětné době řídila stěžovatelčino vozidlo, je zaparkovala takovým způsobem, že spáchala oba přestupky, o nichž hovoří výrok napadeného správního rozhodnutí (tedy stála v nedostatečné vzdálenosti od hranice křižovatky, a zároveň neponechala v každém směru jízdy jízdní pruh alespoň 3 m široký).

[10] Důvodná není ani třetí stěžovatelčina námitka, podle níž správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jelikož stěžovatelku znovu neoslovily poté, co se jim nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení na jí udanou adresu řidiče. Nejvyšší správní soud především uvádí, že je dalek toho, aby v tomto rozsudku

vymezoval jakákoliv obecná pravidla pro posouzení otázky, zda správní orgán naplnil dikci § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí o tom, zda kroky vyvinuté správním orgánem ke zjištění pachatele přestupku byly dostatečné, či nikoliv, zůstane vždy předmětem individuálního hodnocení, které je a musí být závislé na konkrétních skutkových okolnostech dané kauzy. Z toho důvodu musí ostatně Nejvyšší správní soud odmítnout přímý odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53 (který krajský soud využil ve své argumentaci pouze podpůrně, zejména pokud jde o vyjádření záměru zákonodárce při zakotvení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, jenž nebyl jeho řidičem). V citovaném rozsudku se totiž jednalo o odlišnou skutkovou situaci. Závěr o tom, že nebylo nutné znovu kontaktovat provozovatele vozidla, byl založen zejména na tom, že tento provozovatel ani na výzvu správního orgánu žádnou osobu jako řidiče vozidla neoznačil.

[11] V nyní posuzovaném případě stěžovatelka naopak určitou osobu jako možného přestupce označila. Krajský soud však dovodil z řady individuálních skutkových okolností, že toto označení bylo nevěrohodné a účelové a jeho cílem bylo zejména činit obstrukce v daném přestupkovém řízení. Především označené osobě (polskému občanovi panu B.) se nepodařilo na adresu udanou stěžovatelkou doručit výzvu, aby se dostavil ke správnímu orgánu k podání vysvětlení. Dále krajský soud uvedl (a Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem plně zotožňuje): „*Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že osoba pana B. se jako tvrzený řidič vyskytuje i v dalších případech, které jsou spojené s činností uvedené společnosti* [Fleet Control s.r.o. zastupující stěžovatelku ve správní řízení] *(např. věc řešená u zdejšího soudu pod sp.zn. 31A 52/2014) a opakovaně na ni upozorňují i správní orgány. ... Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo bylo zapůjčeno panu B. jako kamarádu přítelkyně jednatele žalobce, nebylo před soudem nikterak doloženo a soud ho proto nepovažuje za relevantní. ... Soud pouze na okraj konstatuje, že ho o skutečnosti, že by byl žalobce v kontaktu s tvrzeným pachatelem přestupku, nepřesvědčily ani detailní informace o jméně a příjmení tvrzeného pachatele, jeho datu narození a žalobcem uváděné adrese, neboť tyto údaje jsou o osobě jménem K. H. B. volně dostupné na internetu (např. http://rejstrik.penize.cz/24136301-business-trade-group-s-r-o, příp. na stránkách hledaných osob http:x). Pro závěr o tom, že žalobce sděloval správnímu orgánu prvního stupně právě údaje dostupné z internetu, svědčí to, že udal právě adresu pana B. před přestěhováním.*“

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] Stěžovatelka na soudních poplatcích za řízení o kasační stížnosti zaplatila dvakrát 5.000 Kč, přestože soudní poplatek činí jen 5.000 Kč (položka 19 sazebníku poplatků v

příloze k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen, a bylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Proto přeplatek ve výši 5.000 Kč Nejvyšší správní soud vrací. Lhůta pro vrácení přeplatku na soudním poplatku je stanovena v § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu